

**TY JSI
ODJAKŽIVA
MILOVALA
PROJEKTY.**

SIMON STONE
PODLE FEDERICA GARCÍ LORCY

YERMA

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDBA

MARIÁN AMSLER
VIKTOR JANIŠ
JANA SLOUKOVÁ
EVA JIŘIKOVSKÁ
IVAN ACHER

OBSAZENÍ

ONA
JOHN
VIKTOR
HELENA
MARY
DES

NINA HORÁKOVÁ
VIKTOR DVOŘÁK
TOMÁŠ HAVLÍNEK
EVA SALZMANNOVÁ
PETRA TENOROVÁ
RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ

NÁPOVĚDA
INSPICE

VERONIKA KOUDELKOVÁ
TOMÁŠ SLAVÍK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Petr Vaňáč, CENTRUM REKLAMY s. r. o., a červotoč Slovákého divadla Martin Bureš.

SIMON STONE

„Nelze dělat divadlo založené na strachu a kompromisech. Bez argumentace není umění.“

Mezinárodně úspěšný dramatik, divadelní a filmový režisér a herec Simon Stone se narodil v roce 1984 v Basileji. Oba jeho rodiče byli vědci, otec působil jako biochemik a matka jako uznávaná profesorka veterinární vědy. Ačkoliv je rodilý Švýcar, vyrůstal díky vědecké kariéře rodičů v Cambridge. V roce 1996 přišel v jeho životě zlom. Otec Stuart Stone zemřel v pětáctýřiceti letech na infarkt přímo před zraky svého dvanáctiletého syna. Simon Stone opakovaně mluvil o traumatu, které v něm tato událost zanechala, a o potřebě vyrovnat se s celou situací prostřednictvím umění. Po této tragické události se matka spolu s malým Simonem přestěhovala do Austrálie. Tam také v Melbourne vystudoval divadelní akademii a Austrálie se stala jeho prvním uměleckým působištěm.

V roce 2007 založil Simon Stone nezávislou divadelní společnost The Hayloft Project a její činnost zahájil adaptací a režii hry Franka Wedekinda *Probuzení jara*. Inscenace byla velmi úspěšně přijata odbornou i laickou veřejností. I na další spolupráci Stonea s touto skupinou se už utvářel jeho typický rukopis – silně režijně uchopené autorské adaptace klasických látek. Mezi projekty z tohoto období patřily čechovovské variace *Platonov* a *Tři sestry*, adaptace *Sebevraha* Nikolaje Erdmana a inscenace *Jediné dítě*, nová verze hry Henrika Ibsena *Eyolfek*. Skupina The Hayloft Project za ni získala Sydney Theatre Award pro nejlepší inscenaci nezávislého divadla. V roce 2009 se Stone znovu ponořil do ruské dramatiky, výsledkem byla úspěšná adaptace a režie hry Alexeje Arbužova *Slib*. O rok později zaměřil svou pozornost poprvé k antice a připravil vlastní verzi Senecova *Thyesta*.

„Do divadla chodíme proto, že rádi sledujeme lidstvo v extrémních situacích, komediálních i dramatických. Klasické formy vyprávění mi umožňují zprostředkovat současná témata takovým způsobem, aby se s nimi diváci mohli lépe spojit. Pokud je téma nové a neznámé, potřebuje známou strukturu.“

V roce 2011 se stal Simon Stone kmenovým režisérem divadla Belvoir St. Theatre v Sydney. V prvním roce svého působení zde adaptoval a režíroval hru Henrika Ibsena *Divoká kachna*. Tato inscenace byla velmi úspěšná i na mezinárodním poli, mimo jiné na Holland Festivalu v Amsterdamu. Téhož roku Simon Stone připravil pro Sydney Theatre Company hru Bertolta Brechta *Baal*. Následovala spolupráce s dalším australským divadlem, Melbourne Theatre Company, jejímž výsledkem byl pozoruhodně uchopený Čechovův *Višňový sad*.

V roce 2015 se Simon Stone přestěhoval do Švýcarska a začal působit jako kmenový režisér v Theater Basel. Režíroval zde mimo jiné monumentální hru Tonyho Kushnera *Andělé v Americe* a obdržel za ni Nestroyovu divadelní cenu pro nejlepší inscenaci v německy mluvících zemích. Velkou pozornost získala také jeho adaptace a režie Ibsenova *Johna Gabriela Borkmana* (2015), kterou časopis *Theater Heute* vyznamenal cenou pro nejlepší inscenaci roku. Stejně ocenění získal Simon Stone i v následujících dvou ročnících, a to za režii opery Ericha Wolfganga Korngolda *Mrtvé město* a za návrat k Antonu Pavloviči Čechovovi a jeho *Třem sestrami*.

„Měli bychom se znovu zamyslet nad tím, proč chodíme do divadla. Žijeme v době, kdy je každý text, každý příběh, každý film všude jednoduše a ihned dostupný. I na ulici můžeme cokoli získat a okamžitě sdílet. Co se však stává vzácností, je to, že se lidé sejdou v jedné místnosti a přemýšlejí o podstatě lidskosti. Dříve to lidé dělali v kostele nebo na společenských akcích, ale to je stále méně obvyklé. Divadlo vytváří prostor a možnosti pro tento druh rituálu. V tom je jeho jedinečnost – to se nedá ničím nahradit.“

Následovalo několik mezinárodních projektů a spolupráce s dalšími významnými evropskými divadly – výsledkem je například inscenace *Yerma* z roku 2016, jejíž premiéra proběhla v Londýně v Young Vic Theatre. V titulní roli se představila Billie Piperová, inscenace byla skvěle hodnocená, získala cenu Laurence Oliviera a v roce 2018 byla se stejným úspěchem přenesena do New Yorku na Broadway. Téhož roku měl v Theatre Basel premiéru také Stoneův projekt na téma díla Augusta Strindberga *Hotel Strindberg* (koprodukce s vídeňským Burgtheaterem).

Tvorba Simona Stonea okouzila i renomovaného režiséra Iva van Hoveho, který ho pozval v roce 2017 ke spolupráci s divadlem Toneelgroep v Amsterdamu. Stone tam vytvořil *Ibsenův dům*, moderní variaci na motivy z několika her tohoto norského dramatika. Téhož roku připravil Stone pro Salzburger Festspiele operu Ariberta Reimanna *Lear*. V roce 2019 na tamější hostování navázal režii opery *Médea* Luigiho Cherubiniho. Téhož roku pracoval také poprvé v Paříži. Pro Théâtre de l'Europe v Odeonu vytvořil inscenaci *Trilogie pomsty*, ve které využil motivy z her Johna Forda, Thomase Middletona, Williama Shakespeara a Lopeho de Vegy. Další jeho pařížskou inscenací byla režie Verdiho *La Traviaty* pro Opéra national de Paris.

Simon Stone spolupracuje kontinuálně s německými divadly. V roce 2019 připravil pro Berliner Ensemble svou adaptaci antických her pod názvem *Řecká trilogie* (*Lysistrata*, *Trójkanka* a *Bakchantky*), téhož roku uvedl mnichovský Residenztheater jeho adaptaci a režii *Tří sester*, v létě 2021 měla v berlínské Schaubühne premiéru německá inscenace *Yermy*. V září 2021 vytvořil Stone pro Residenztheater München inscenaci *Naše doba* na motivy díla Ödöna von Horvátha a v roce 2021 měla premiéru ve vídeňském Burgtheateru jeho inscenace *Spoluviníci* podle *Děti slunce* Maxima Gorkého.

„Nemyslím si, že diváci vnímají mě samotného. Myslím, že se zabývají určitou nabídkou, kterou jim předkládám, jistou nabídkou k úvaze: Co když je to o vás? Co když je tenhle velmi starý příběh právě o vás?“

Simon Stone získal renomé také jako filmový a televizní tvůrce. Zahrál si v televizních seriálech *John Safran's Music Jamboree*, *MDA*, *Blue Healers*, *Rush*, *City Homicide* a ve filmech *Jindabyne*, *Kokoda*, *Balibo*, *Blame* a *The Eye of the Storm*.

Jeho filmový režijní debut *The Daughter* (podle Ibsenovy *Divoké kachny*) měl premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu v Torontu v roce 2015, v Austrálii byl uveden o rok později a na cenách AACTA získal cenu za nejlepší scénář. V roce 2021 režíroval pro Netflix úspěšné drama *The Dig* (*Vykopávky*) s Ralphem Fiennisem v hlavní roli.

Stoneovy adaptace klasických děl působí téměř filmově. Vyznačují se minimalismem a specifickou intimitou, díky důmyslné struktuře jimi ale vždy prosvítá původní drama.

FEDERICO GARCÍA LORCA

„Divadlo je školou pláče a smíchu, svobodnou tribunou, jež lidem ozřejmuje morálku zastaralou nebo falešnou a jež jim na živých příkladech osvětluje odvžeké normy srdce a citu člověka.“

Světově proslulý španělský dramatik a básník se narodil v roce 1898 ve vesnici Fuente Vaqueros v rodině zámožného statkáře. Od útlého dětství měl silný vztah k umění, věnoval se hře na kytaru a na klavír a chtěl se stát skladatelem. V roce 1909 se rodina přestěhovala do Granady, kde Federico po maturitě v roce 1914 začal studovat práva. V té době už se pokoušel literárně tvořit, od roku 1916 psal své první verše. Prázdninové cesty s přáteli po Andalusii se staly inspirací pro jeho sbírku lyrických próz *Dojmy a krajiny*, kterou vydal vlastním nákladem v roce 1918. V následujícím roce byl přijat ke studiu v Madridu, kde pobýval až do roku 1928 a setkal se zde s uměleckými druhy, kteří nasměrovali jeho další cestu – Luisem Buñuelem a Salvadorem Dalím. Právě surrealista Dalí ovlivnil naprosto zásadním způsobem Lorcův život a tvorbu. V roce 1919 napsal Lorca svou první hru *Uhrančivý motýl* a o dva roky později mu vyšla básnická sbírka *Kniha básní*. V roce 1923 dokončil studia práv, ale nikdy se této profesi nevěnoval. Pokračoval v literární tvorbě, napsal sbírku *Básně k andaluskému zpěvu*, ovlivněnou folklórem. Láska k flamencu a lidovým písním se odráží téměř ve všech Lorcových dílech.

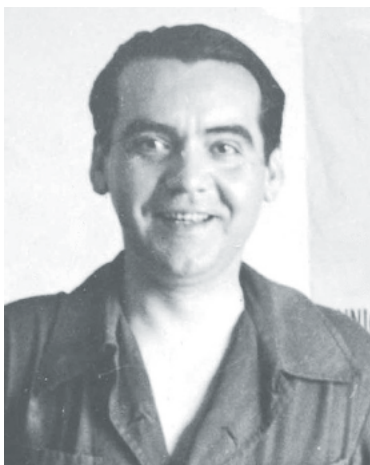
„Divadlo, v němž není cítit společenský puls, puls dějin, v němž není lidského utrpení, čistých barevných tónů domácí přírody, které nevyjadřuje duši vlastního lidu, jeho radost a slzy, takové divadlo si nezaslouží název divadlo: je to prostý dům, nebo místo pro zbytečnou zábavu.“

V roce 1925 pobýval u svého přítele Dalího v Katalánsku a dokončil tam divadelní hru *Mariana Pinedová*, dopsal básnický výbor *Písně* a připravil výstavu svých kreseb. V roce 1928 vyšla jeho slavná sbírka *Cikánské romance* a Lorca se stal jedním z nejpopulárnějších španělských básníků. Úspěch měla i jeho následující hra *V zahradě jsou s láskou svou don Perlimplin s Belisou*.

Poté však přišla těžká tvůrčí a duševní krize, kterou se pokusil vyřešit cestou do USA a na Kubu. Své pocity popsal ve sbírce *Básník v New Yorku* a už na konci roku 1930 měla premiéru jeho další hra *Čarokrásná ševcová*.

V roce 1931 byla ve Španělsku vyhlášena druhá republika, král Alfonso XIII. opustil zemi a ta se otevřela společenským a politickým reformám. Lorca se aktivně podílel na kulturní osvětě, založil kočovné divadlo La Barraca a putoval s ním po španělském venkově. Ve třicátých letech také napsal svou stěžejní trojici her *Krvavá svatba*, *Yerma* (*Pláňka*) a *Dům Bernardy Alby*.

„Divadlo je jedním z neúčinnějších a nejužitečnějších nástrojů k výstavbě země, je barometrem, který ukazuje její velikost nebo její úpadek. Divadlo citlivé a ve všech svých odvětvích, od tragédie až po vaudeville, dobře zaměřené, může za několik málo let změnit senzibilitu lidu; divadlo rozrušené, v němž kopyta nahrazují křídla, může zmrzačit a uspat národ.“

V létě roku 1936 vypukla ve Španělsku občanská válka. Lorcu zastihla v Granadě, kde se celá jeho rodina, sympatizující s republikány, ocitla v ohrožení. Sám Lorca byl režimu nepohodlný kvůli liberálnímu politickému přesvědčení a homosexualitě. Určitou dobu se úspěšně skrýval, ale 16. srpna 1936 byl pravicovými povstalci zatčen a o tři dny později popraven. Jeho hry byly ve Španělsku zakázány. Byl pochován v hromadném hrobě kdesi u cesty mezi vesnicemi Víznar a Alfacar. Po své smrti se stal jedním ze symbolů boje proti fašismu.

YERMA

Yerma (podle jména hlavní hrdinky), nebo též *Pláňka* (podle jejího symbolického významu), je poetická tragédie španělského básníka a dramatika Federica Garcíi Lorce z roku 1934. Podobně jako do jiných svých her zakomponoval Lorca i do *Yermy* folklorní prvky ze své rodné Andalusie. Hra patří do autorova vrcholného tvůrčího období a přibližuje nám příběh mladé ženy Yermy, která vášnivě touží po dítěti, ovšem její přání se postupně změnil v posedlost, která zničí hrdinčin svět i ji samotnou.

„Pít vodu chci a není sklenky ani vody, vyjít na vysokou horu chci a nemám nohy, vyšít si sukni chci a nemůžu najít nit.“ (Federico García Lorca: *Yerma*)

Yerma, manželka statkáře Juana, je bezdětná. Doufá, že se brzy dočká dítěte, roky však plynou a *Yerma* si připadá čím dál víc jako pláňka, vyprahlý kus půdy, plané pole, země, která nerodí. *Yerma* kdysi vášnivě milovala Viktora, vzala si ale bohatého Juana. Ten na Viktora bezdůvodně žárlí, *Yermu* zavírá doma a nastěhuje si tam i své dvě sestry, staré panny, aby jeho ženu hlídaly, zatímco on pracuje na poli. *Yermu* drží při životě pouze naděje na dítě, je ochotná kvůli splnění svého přání podstupovat tajuplné pohanské rituály i církevní pout'. Právě během ní se *Yerma* od svého manžela dozví, že on sám dítě nikdy nechtěl a chce žít šťastně jenom s ní samotnou. *Yerma* v návalu vzteku a bolesti Juana uskártí.

Simon Stone využil z Lorcovy tragédie především výchozí situaci a téma obrovské a marné touhy po dítěti, která se změní ve zničující posedlost. Hru zbavil folklorních motivů, zasadil ji do života současných třicátníků, výrazně ji obohatil o komickou zkratku a zcela přepsal závěr. Ačkoliv svou hru pojmenoval stejně jako Lorca *Yerma*, jméno hlavní hrdinky v textu nikdy nezazní. Její party jsou označené jen jako „Ona“. I tím chtěl Stone ukázat, kolik takových dnešních *Yerm*, kolik smutku a možná i posedlosti se skrývá za současným poklesem plodnosti a porodnosti. Také ostatní jména postav odkazují k Lorcovi – z Juana se stává John, úspěšný businessman, dávná láska Viktor je politickým komentátorem, hrdinčina sestra se jmenuje jako u Lorce Marie/Mary a z původní Dolores je mladá nezodpovědná kolegyně v práci Des. Simon Stone přidává do svého příběhu navíc výraznou postavu Heleny, hrdinčiny matky, intelektuálky a feministky, která přináší zcela specifický pohled na mateřství. Velký úspěch uvedení Stoneovy *Yermy* na scénách v Londýně, New Yorku i Berlíně dokazuje, jak silně téma bezdětnosti a vztahu k mateřství rezonuje v dnešní době všude kolem nás.

„Byl jsem toho svědkem u svých přátel. Byl jsem toho svědkem v předchozím vztahu, který se rozpadl právě kvůli tomuto problému. Je to tak hluboko ve vás, že začnete pochybovat o všem, co se týká toho, kým jste – a najednou jako byste byli na poli v jižním Španělsku na začátku 20. století. Najednou vidíte, že všichni kolem vás mají děti, všude vidíte děti, vidíte všechna zvířata, která mají děti, vidíte plody ročních období a všude vidíte plodnost...“ (Simon Stone o své *Yermě*)

TVŮRČI A HERCI

MARIÁN AMSLER

Vystudoval divadelní dramaturgii a následně doktorandské studium v oboru divadelní režie na VŠMU v Bratislavě. Je spoluzakladatelem a režisérem Divadla Letí v Praze, působil jako umělecký šéf HaDivadla v Brně (2010–2014) a Divadla Astorka v Bratislavě (2015–2018). Jako host režíroval v mnoha slovenských a českých divadlech (Slovenské národní divadlo, Divadlo Aréna, Divadlo Astorka, Divadlo Andreje Bagara v Nitře, Slovenské komorní divadlo v Martině, Národní divadlo Brno, Dejvícké divadlo, Divadlo Na zábradlí, Divadlo J. K. Tyla, Divadlo Petra Bezruče, Klicperovo divadlo a další). Za své inscenace Čechovových her *Platonov* a *Ivanov* získal dvakrát ocenění DOSKY v kategorii Objev sezony. Inscenace *Platonov* získala další ceny na studentských festivalech včetně mezinárodních. V kategorii Nejlepší režie získal DOSKY za inscenaci *Pohania* (Slovenské národní divadlo, 2012). Inscenace *Fanny* a *Alexander* v jeho režii získala DOSKY za Nejlepší inscenaci sezony (Slovenské národní divadlo, 2016). V současné době působí mimo jiné jako umělecký šéf nezávislého divadla DPM v Bratislavě a vede ročník režie na VŠMU.

VIKTOR JANIŠ

Pracuje ve svobodném povolání jako nakladatelský redaktor a překladatel. V širokém žánrovém rozpětí od sci-fi, thrillerů, komiksů, grafických románů až po náročnou beletrii přeložil zhruba sto dvacet titulů, mimo jiné celé dílo Louise de Bernierese. Soustavně se věnuje Margaret Atwoodové, Alanu Moorovi, Neilu Gaimanovi a poslední dobou zejména Michelu Faberovi. Získal osm překladatelských cen, mimo jiné obdržel cenu Muriel za překlad Gaimanova grafického románu *Hra o tebe* v roce 2007 a v témže roce byl vyhlášen Nejlepším překladatelem science fiction a fantasy za překlad románu *Jonathan Strange a pan Norrell* od Susanny Clarkové. Za překlad monumentálního neoviktoriánského románu *Kvítek karmínový a bílý* získal tvůrčí prémii v rámci Ceny Josefa Jungmanna.

JANA SLOUKOVÁ

Absolventka činoherní dramaturgie pražské DAMU v ročníku Darii Ullrichové a Jana Nebeského. Paralelně vystudovala také obor teorie a kritika. Už během studia na sebe upozornila výraznými inscenacemi se spolužáky Danielem Špinarem a Janem Fričem. Od roku 2008 působila jako dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové, kde se kromě profilace této výrazné české scény dramaturgicky podílela na desítkách jednotlivých inscenací. V roce 2017 přijala nabídku stát se uměleckou šéfovou této scény. Během svého hradeckého působení byla také dramaturgyní mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Dramaturgicky spolupracovala i s dalšími českými scénami, mj. s Divadlem Na zábradlí, Divadlem Petra Bezruče, Letními shakespearovskými slavnostmi a Městským divadlem Kladno. Kromě praktické dramaturgie se věnuje překládání z němčiny. Od sezony 2019/20 je šéfdramaturgyní Městských divadel pražských.

EVA JIŘIKOVSKÁ

Vystudovala grafiku a výtvarnou výchovu na Masarykově univerzitě v Brně, v letech 2004–2016 působila jako výtvarnice propagační grafiky, scény a kostýmů ve Slovákém divadle v Uherském Hradišti (*Alenka v říši divů*, *Kalibův zločin*, *Kříž u potoka* ad.). Spolupracuje s režiséry Annou Davidovou (*Absolutno* v Dejvíckém divadle), Dodem Gombárem (*Merlin aneb Pustá zem* ve Švandově divadle), Janem Antonínem Pitínským (*Oresteia* v Městském divadle Zlín), Jiřím Honzínkem, Břetislavem Rychlíkem, Michalem Dočekalem (*Sternenhoch* v Národním divadle), Martinem Františkem (*Kříž u potoka*) a Danielem Špinarem (*Tři sestry* v Národním divadle). Několikrát byla nominována v Cenách Alfréda Radoka či v Cenách divadelní kritiky. Podílela se na dokumentech České televize (*Mistr*, *Vracaja sa dom od Betléma*), celovečerním filmu *Klíček*, taktéž jako architektka na natáčení pořadu *Na forbíně* a *Manéž Bolka Polívky*. Věnuje se i vlastní volné tvorbě a spolupracuje se souborem Hradišť'an.

IVAN ACHER

Tesař, lesní dělník, studovaný výtvarník a se štěstím nevystudovaný hudebník a skladatel. Od roku 2002 spolupracuje s Agon Orchestra, byl dvorním skladatelem Davida Jařaba a Du-

šana D. Pařízka v Pražském komorním divadle (divadlo Komédie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Byl nominován na cenu České filmové kritiky, Českého Iva, Cenu divadelní kritiky, Cenu Alfréda Radoka a Cenu DOSKY. Podepsán je pod hudbou k inscenacím Národního divadla v Praze, Bratislavě a Brně a mnoha dalších českých a evropských divadel. Vytvořil hudbu k několika desítkám dokumentů a filmů. Za původní operu *Sternenhoch* získal Cenu divadelní kritiky za rok 2018 v kategorii Hudba roku a stal se i absolutním vítězem v počtu nominací.

NINA HORÁKOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 2015. Rodačka z Olomouce dokončila studium činoherního herectví na pražské DAMU v roce 2012. Již v průběhu studia prokázala svůj výrazný herecký a hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce (*My Fair Lady*, *Hvězdy na vrbě*, *Šumař na střeše*, *Babička*) a v Divadle Kalich v muzikálu *Vlasy a Pomáda*. V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, například Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondíně* aj. Účinkovala také v několika projektech pohybového divadla Veselé skoky, věnuje se rovněž dabingu.

VIKTOR DVOŘÁK

Po absolvování DAMU nastoupil do angažmá v Moravském divadle Olomouc a hrál také v alternativním Studiu Hořící žirafy. Po třech letech odešel do ostravského Divadla Petra Bezruče, kde v sezoně 2006/07 zvítězil v divácké anketě za mužský herecký výkon. Od roku 2009 je členem souboru Městských divadel pražských, kde ztvárnil desítky rolí, za roli Louise Aronsona v inscenaci *Andělé v Americe* (režie Michal Dočekal) získal roku 2019 Cenu Thálie za nejlepší mužský herecký výkon. Spolupracoval s divadelní společností Aqualung a pohybovým divadlem Veselé skoky. Divákům je dobře známý také z televizní obrazovky, objevil se v seriálech *První republika*, *Zdivočelá země*, *České století*, *Kriminálka Anděl* aj. Titulní roli ztvárnil v dramatickém snímku *Havel* (režie Slávek Horák).

TOMÁŠ HAVLÍNEK

V Městských divadlech pražských je od sezony 2018/19. Absolvoval hudební gymnázium a první divadelní zkušenosti získal v karlovarském Divadle Dagmar. Během studia herectví na pražské DAMU již hostoval v Divadle pod Palmovkou a v Divadle na Vinohradech. Po absolutoriu v roce 2015 nastoupil do stálého angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde v průběhu tří let ztvárnil mimo jiné role v inscenacích *Shakespeare v Hollywoodu*, *Knězovy děti* nebo *Zavolejte Jeevese*. Za role v *Katech* Martina McDonagha a *Donu Juanovi* získal v roce 2018 Jihočeskou Thálii. Za roli Priora Waltera v inscenaci *Andělé v Americe* se dostal do širších nominací Cen Thálie 2019. Kromě herectví se Tomáš Havlínek věnuje i hudbě, deset let hrál v symfonickém orchestru a jako houslista vystupuje s několika uskupeními různých hudebních žánrů. Spolupracuje se souborem Tygr v tísni a zahrál si i v mnoha filmech a televizních seriálech.

EVA SALZMANNOVÁ

Po skončení studií herectví na DAMU (1982) se stalo jejím prvním působištěm (1982–1988) Divadlo Na okraji (Rubín), kde si zahrála hned několik závažných rolí. Po krátkém působení ve svobodném povolání byla v sezoně 1990/91 angažovaná v Činohře Národního divadla. Poté byla v sezoně 1991/92 členkou smíchovského Divadla Labyrint, následně (1992–1994) Divadla Na zábradlí a hostovala ve Vinohradském divadle. V roce 1994 se vrátila do Národního divadla, kde zůstala (s řadou úspěchů na kontě) až do roku 2018, kdy se stala členkou souboru Městských divadel pražských. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyňa*, uváděné v režii Viktorie Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci režiséra Michala Dočekala *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. Je docentkou herectví na DAMU.

PETRA TENOROVÁ

Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě a už během studií hostovala v Národním divadle moravskoslezském. V roce 2009 nastoupila do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích, kde se

trvala šest let a odehrála tu více než dvě desítky rolí (mj. Konstance v *Amadeovi*, Eržiku v *Baladě pro banditu*, *Markétu Lazarovou* ad.). Po roční zkušenosti v Městském divadle Kladno odešla v roce 2016 do souboru Městských divadel pražských, kde byla jejím prvním úkolem Tat'ána v *Evženu Oněginovi*. Je členkou pardubického autorského Divadla Tří, hostuje v Divadle U Valšů a v Divadle Kalich, kde ztvárnila roli Natálie v muzikálu *Srdcový král*.

RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ

Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU. V divadle DISK absolvovala v inscenacích *Platonov*, *Digitální podzemí* nebo *Bouře*. Spolupracovala také s generačním divadelním spolkem Distheatranz. Objevila se v několika krátkometrážních studentských filmech, například *Inhaereo* a *Pytlácká noc*. Od začátku sezony 2021/22 je členkou hereckého souboru MDP. Účinkuje například v inscenacích *Posedlost*, *Smrt obchodního cestujícího*, *Politici* nebo *Vojna a mír*.

ČTĚTE!

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE

STAŇTE SE ODBĚRATELI A ČASOPIS
VÁM POŠLEME NA VÁŠ E-MAIL!
K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLECH
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

SIMON STONE PODLE FEDERICA GARCÍ LORCY
YERMA

PREMIÉRA 10. 6. 2022 V DIVADLE ROKOKO

Devatenáctá premiéra sezony 2021/22.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Jana Slouková.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými
mikrofony a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.